

men jeg skal dog angaaende den underlige Styrelse bemærke, at Tilstanden har faktisk været den, at naar Planterne komme i Forlegenhed for Penge, have de faaet Bureau- laan, som de kaldtes, naar de henvendte sig til Kolonialkassen, idet de fik Laan paa Hø- sten, men meget ofte var det Tilfældet, at disse Laan ikke bleve betalte tilbage; Plan- terne gif saa fallit, og Statskassen eller Kolonialkassen maatte overtage Eiendoms- mene, og naar saa Kolonialkassen var i Forlegenhed, fordi den havde forstrakt Plan- terne med Penge, havde den den store Mo- derkasse at ty til, Statskassen. Nu vil jeg spørge, hvorledes man tror, at Tilstanden vilde blive her i Danmark, dersom Land- mændene her kunde komme og faae Laan af Statskassen paa den kommende Høst. De vilde nok komme i rigelig Mængde, og det er sandsynligt, at de mange Penge, man taler om, at vi have, temmelig snart vilde udtømmes, men desværre for vor Statskasse har den ikke en saadan Moderkasse, som den kan ty hen til, naar den bliver tom. For Resten tror jeg heller ikke, at det i Almin- delighed vilde være til Gavn for Landmæn- dene, at der var en saadan Reserve, som de uden videre kunde ty til. Jeg tror ikke, at det var skiftet til at fremkalde Driftighed, Orden og Sparommelighed, naar man veed, at man stadig kan ty til Andre. Dette som finansiel Indvending. Den høitærede Fi- nantsminister vil ikke nægte, at dette Thing har i den vestindiske Sag begyndt med at vise ham en særlig Tillid. Rigsdagen har vedtaget en Lov af 25de Februar 1876, hvorved der gives Penge af Statskassen til at oprette et Sukkerfogereri paa St. Croix, det vil sige Halvdelen, den anden Halvdel skulde komme fra et Aktieselskab. Det er det One, man har gjort. Det Andet er, at man samme Aar, da Finantsministeren er- klærede det for nødvendigt, gav en Lov om et Laan paa 600,000 Kr., det er Loven af 16de Juni 1876. Det er ganske mærkeligt, at den høitærede Finantsminister den Gang mente, at det var nødvendigt at faae en Lov, men senere ikke har søgt nogen Lov til at sende Penge derover. Det skulde vel aldrig hænge sammen med, at den høitærede Fi- nantsminister har havt Tvivl om, at en sli- g Lov vilde blive vedtagen, men det kan jo dog ingenlunde ophæve Nødvendigheden af at komme med en Lov. Var det nødven- digt at faae en Lov i Juni 1876, maa det ogsaa være nødvendigt senere ved Lov at faae Hemyndigelse til at sende Penge til Vestindien. Altsaa, man begyndte med at vise den høitærede Finantsminister en bety- delig Tillid. Den forrige Regjering har

ogsaa, saa vidt jeg erindrer, forelagt et For- slag om Oprettelsen af et Sukkerfogereri, men det blev ikke til Noget; men man havde i Virkeligheden den Tillid til den høitærede Finantsministers praktiske Sands og Dyg- tighed, at han vilde vide at bringe Kil- derne til at flyde ovre i Vestindien; thi det er det, man har stadig havt for Øie her i dette Thing, saa længe vi Aar efter Aar have behandlet denne Sag, at det ikke nær kom an paa, ja maasse ikke en Gang var godt, at man uden Videre forstrakte Derne med Penge, men at det, der maatte ske, var, at Produktionsfilderne derovre kom til at flyde rigeligere, eller at de maatte sætte Tæring efter Næring, dersom de ikke kunde gjøre det Omvendte. Det Andet, man herfra har ønsket, er, at Administrations- udgifterne skulde indskræntes, og at der i saa Henseende maatte foregaa Reforme. Til den Ende satte vi endogsaa ind i Lov- forslaget om Sukkerfogeriet en Bestemmelse, som jeg skal indrømme, strengt taget ikke hørte hjemme i Loven, nemlig om, at Ar- bejderregulativerne skulde ophøre. Det skuldes ønsket om, at Arbejderne kunde blive i Virkeligheden frie Mænd; thi der har indtil den nyeste Tid bestaaet i det Mindste et halvt Slaveri paa St. Croix. Altsaa, dette Thing og Rigsdagen i det Hele begyndte med at vise den høitærede Finantsminister en særlig Tillid. Nu vide jo ærede Med- lemmer, at det Første, vi hørte fra Vest- indien, efter at Sukkerfogeriet havde begyndt sin Virksomhed eller var ved at begynde den, og efter at Arbejderregulativerne vare i Færd med at ophæves, var et Oprør. Jeg skal ikke nu — det blev saa udførligt drøftet den Gang, og jeg skal i den Hen- seende henvise til de Forhandlinger, som da bleve førte — komme ind paa, hvor lidet eller megen Skyld Administrationen havde i, at Oprøret ikke blev kuet i Tide, og i, at det fik den Udstrækning, som det fik. Et Faktum, som jeg heller ikke skal komme ind paa her, er, hvorvidt der inden Ophævelsen af Regulativerne skete de nødvendige For- beredelser eller ikke. Det skal jeg, som sagt, ikke komme videre ind paa, da det er blevet udførlig behandlet. Ærede Medlemmer vide, hvad jeg ogsaa allerede har nævnet, at Fi- nantsministeren mødte i 1878 efter Oprøret med temmelig store Forbringere. Han kunde ikke komme overens med dette Thing; uagtet der visselig var en Tilbøielighed — det skal jeg indrømme — ikke mest hos den Side, jeg hører til men hos den anden Side af Benstre, til at komme overens med den høitærede Finantsminister om at sende en Kommission derover og maasse endogsaa